

ΓΙΑ ΟΣΑ ΣΒΥΝΟΥΝ

Τὰ κρῖνα συλλογίζομαι γλωμὰ
[καὶ ραγισμένο
στὰ δάκρυα ραντισμένα
ποιητικῆς αὐγῆς
Τὰ ρόδα ποῦ ἔχυσαν τ' ἀγνόν
[ἀνθινὸν αἶμ' ἀγάλλει
σ' ἀθώρητο κανάλι
στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γῆς.

Τὰ φύλλα καὶ τὰ σύννεφα ποὶ
[φρεύγουν καὶ πεθαίνουν
τὰ δέντρα νὰ ὑπομένουν
τῆ μοῖρα τους πικρὰ
"Ὅτι θὰ μείνῃ ἀκίνητο καὶ κἀθε
[τι ποῦ πέφτει
στῆς λίμνης τὸ καθρέφτη
τὰ νουφαρα νεκρά.

Κι' ἀκόμα συλλογίζομαι μὲ μὴ
[θλιμμένην ἔννοιον
τὰ χέρια τὰ κερνία
—τί σπαραγμὸς κρυφός—
Καὶ σὰς ματάκια ποῦ ἤσυνα κατ'
[ἀπ' τὰ βλέφαρά σας
στὰ γαλανὰ νερά σας
βασίλευσε τὸ φῶς!

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ